

3. Яковлев Д. В. Політична взаємодія як комунікативний процес : медіація, демократизація, раціоналізація / Д. В. Яковлев. – Одеса : Астропринт, 2009. – 288 с.

Ключові слова: політичний процес, порядок денний, мас медіа, політичний дискурс, держава, суспільство.

Ключевые слова: политический процесс, повестка дня, масс медиа, политический дискурс, государство, общество.

Key words: political process, agenda, mass media, political discourse, state, society.

ОНИЩЕНКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСІЙОВИЧ

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри політичних теорій*

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЙ У ВИБОРЧИХ КАМПАНІЯХ

Сучасний світ змінюється дуже швидко, насамперед, це пов'язано із процесами глобалізації та кібернетизації, котрі торкнулися та змінили безліч сфер суспільного життя. Не винятком стала й політика, яка за останні 30 років пройшла бурхливий шлях розвитку у контексті розширення інформаційно-кібернетичного середовища. Розповсюдження глобальної Інтернет – мережі та створення інформаційного суспільства підштовхнуло багатьох політтехнологів звернути свою увагу на мережу – Інтернет як механізму досягнення поставлених цілей.

Останніми роками у світовому виборчому процесі зростає роль використання інформаційних технологій як ефективного інструменту впливу на свідомість виборців. Канали електронної комунікації наразі є домінуючими на політичному ринку та в багатьох ситуаціях за результатами повністю виправдали своє застосування. Це призвело до появи цілого арсеналу інноваційних електронних технологій, таких як: call-центри, SMS розсилки агітаційного характеру, online – приймальні заяв громадян, групи підтримки у соціальних мережах тощо. Звісно, Україна поки що відстає у способах використання Інтернет-технологій від країн Заходу, проте інтенсивний розвиток новітніх комунікаційних технологій, вочевидь, сприятиме дедалі активнішому їх застосуванню у виборчих кампаніях.

Інформаційні технології невинно впливають на сучасний політичний процес, тому використовуються у цілях досягнення політичного домінування. У політиці інформаційні технології виступають як комплекс інформаційних середовищ керуючих владних структур, політичних інститутів, громадян, які утворюють цілісну систему, зв'язану інформаційними потоками із зовнішніми стосовно політики суспільними процесами. Інформаційні технології полегшують роботу владних

структур, через канали комунікації вони дозволяють розповсюджувати інформацію без обмежень.

Тож наразі, найбільш ефективним методом впливу на свідомість електорату є застосування Інтернет-технологій. Інтернет виступає як ефективний механізм політичної мобілізації громадян. За допомогою каналів зв'язку в мережі – Інтернет можна оперативно організувати та скоординувати дії політичних однодумців або поширювати політичну рекламу як механізм переконання людей, а в ряді випадків і маніпуляції свідомістю.

Сьогодні існує велика кількість Інтернет-технологій, які є неконтрольованим способом поширення інформації через особисті канали комунікацій, наприклад, через соціальні мережі. Їх перевага полягає у застосуванні різноманітних інтерактивних можливостей, котрі привернуть увагу великої кількості людей. Відповідно до типу транслятора виділяють такі основні канали Інтернет – технологій: блоги, електронну пошту, особисті сайти кандидата чи політичної партії, електронні видання (журнали чи газети на політичну тематику), сторінки політичної партії чи кандидата у соціальних мережах тощо. Для привертання уваги молоді як потенційного електорату, часто випускають комп'ютерні ігри політичного характеру, де основним є реальний політичний актор. Наприклад, під час виборчої кампанії Джорджа Буша молодшого випускали комп'ютерні ігри з його створеним персонажем. Досить часто створюються відеохостинги, де зберігаються усі відеоматеріали, пов'язані із діяльністю певної політичної сили, наприклад, на мережі «YouTube» є канали, присвячені певному політику чи партії [5, с. 8–14].

Інтернет-технології можна умовно розділити на три групи: позитивні, негативні та нейтральні. Позитивні Інтернет-технології – рекламуєть бренд партії чи кандидата, агітують електорат голосувати саме за нього. Вони застосовуються виключно до «свого» кандидата чи партії. Негативні – мають на меті висвітлення компрометуючої інформації щодо опонентів, часто неправдивих відомостей, вигаданої інформації або інформації особистого характеру з біографії. Як правило, створюються сайти або сторінки у соціальних мережах, на яких дискредитуються імідж кандидата чи партії. Нейтральні Інтернет-технології – покликані висвітлювати електоральний процес загалом, не надаючи переваги певній політичній силі. Дані на таких сайтах мають нейтральне забарвлення, не передбачають агітаційних та компрометуючих цілей, а носять виключно інформаційний характер.

В залежності від впливу на електорат розрізняють наступні Інтернет – технології: прозорі, маніпуляційні, дискредитуючі. Прозорі – використовують легальні шляхи впливу на виборців, подаючи у мережі – Інтернет тільки правдиву інформацію та наголошуючи на позитивних сторонах тих чи інших кандидатів чи політичних сил. Маніпуляційні – передбачають психологічний вплив на електорат шляхом кодування у просторах Інтернет різноманітних відеороликів, аудіо звуків, зображень, які будуть викликати певну реакцію.

Дискредитує – застосовуються для псування іміджу політичних опонентів будь-яким шляхом. Головним завданням є позбавлення опонента підтримки електорату, наприклад, шляхом поширення неправдивої інформації про нього [4, с. 114].

За типами комунікаційних зв'язків Інтернет-технології бувають: лінійні, транзакційні та інтерактивні. Лінійні – це один канал зв'язку, де не передбачена лінія зворотного зв'язку із виборцями. Інформація спрямовується в односторонньому порядку. Транзакційні – це двостороння модель зв'язку з можливістю одночасного отримання та відправлення інформації. Інтерактивні – це багатосторонній зв'язок між усіма суб'єктами. Найкращим прикладом слугують – соціальні мережі, сайти або блоги, коли в коментарях одразу багато користувачів можуть спілкуватися між собою, надавати коментарі.

Інтернет-технології відповідно до проектованої реакції, поділяються на: технології, спрямовані на пробудження емоційної реакції – використовуються інструменти психологічного впливу на електорат, котрі викликають у людей певний емоційний стан: здивування, гнів, сміх, обурення тощо. Для цього вдаються до протиставлень політиків, так звана технологія «викриття антигероїв», поширюють неправдиві дані про політичного діяча, займаються «тролінгом» у соціальних мережах. Друга група, це технології, котрі спрямовані на пробудження раціональної реакції у електорату – як правило, така інформація носить нейтральне забарвлення, та не агітує за певну політичну силу, це різноманітні публікації у онлайн – виданнях (журналах чи газетах).

Широке застосування Інтернет-технологій у сучасному світі пояснюється популярністю самої Інтернет-мережі, яку використовують люди різного віку, статі, віросповідання, національності, смаків тощо. Особливої уваги потребує напрямок використання соціальних мереж під час виборчих кампаній. Соціальні мережі сьогодні є ключовим етапом в розвитку передачі та обміну інформацією між людьми, універсальним способом об'єднання людей в групи за інтересами. Наразі, соціальні мережі сильно полегшують роботу політтехнологів, так як допомагають їм збирати відомості про вподобання виборців без великої частини фінансових та часових витрат на проведення «польових» досліджень. Також соціальні мережі виступають в якості потужного каналу комунікації кандидата із виборцями, просування бренду партії в якості платформи для застосування інноваційних – технологій, таких як PR або антиреклами на опонента [3, с. 125–133].

Інтернет може сприяти подоланню малого рівня зацікавленості політикою молоді, надаючи інформацію про різноманітні заходи політики, що може бути їм цікава та залучати до політичної активності. «Всесвітня павутина» об'єднує в собі можливості як засобу масової комунікації, так і засоби міжособистісного і міжгрупового спілкування. Інтернет – технології дозволяють здійснити оперативне інформування громадян та їх політичну мобілізацію.

Таким чином, за останні роки політика стала частиною інформаційного простору, а сучасні Інтернет-технології виступають механізмами

досягнення цілей. Сучасна мережа – Інтернет дає можливість формувати суспільну думку та впливати на свідомість масового виборця.

Список використаної літератури:

1. Буркут І. Г. Виборчі технології: регіональний досвід / І. Г. Буркут, О. В. Колесников. – Чернівці : Видавничий дім «Букрек», 2009. – 240 с.
2. Варій М. Й. Політико-психологічні передвиборні та виборчі технології : навч.-методич. посіб. / М. Й. Варій. – Київ : Ельга, Ніка-Центр, 2003. – 270 с.
3. Головатий М. Ф. Політичні технології: механізм і мистецтво здобуття політичної влади : навч.-метод. посіб. / М. Ф. Головатий. – Київ, 2000. – 189 с.
4. Рум'янцева С. В. Кодування та декодування інформації у сучасних ЗМІ: переваги Інтернет-ЗМІ / С. В. Рум'янцева // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, серія «Питання політології». – 2014. – № 111. – С. 114–118.
5. Юханов Н. Трансформація політичного консультування: роль і значення «нових медіа» / Н. Юханов // Влада. – 2009. – № 11. – С. 8–14.

Ключові слова: Інтернет – мережа, технологія, Інтернет-технологія, інформаційна технологія, соціальна мережа.

Ключевые слова: Интернет – сеть, технология, интернет-технология, информационная технология, социальная сеть.

Key words: Internet – network, technology, Internet-technology, information technology, social network.

ПОХОДЄСЬКА ВІОЛЕТА СВГЕНІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри політичних теорій*

АНТИКОРУПЦІЙНИЙ ДИСКУРС ЯК СПОСІБ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Корупція є однією із ключових перешкод для реформування суспільства. Запобігання політичній корупції є одним з основних завдань для влади в Україні. «Сьогоднішній розмах сфери корупції стає конкурентом держави у здійсненні управління суспільством, а сучасні організаційні норми і соціальний ефект корупції створюють загрозу національній безпеці країни» [2].

Процес боротьби з корупцією включає в собі гарантію прозорості та відкритої роботи державної влади та органів місцевого самоврядування, впровадження системного підходу та превентивних заходів до запобігання і виявлення корупції, та удосконалення розробки механізму протидії корупції.